

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoěń ty.

Z njebjes mana
Njeh či khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřěw će!

F.

Sěrbske njedželske łopjena.

Wudawa ńo łóždu łobotu w Smolerjez knihcizischczerńi w Budyschinje a je tam ńa sčtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž

Exaudi.

1. Pětr. 4, 8—11.

Čzaš mjes Božim stpěczom a ńwjatkami čzaš woczakowa-
nja rěka. Wuczobnizy w tutych dnjach w Jerusalemje na
wulecže ńwjateho Ducha čzakachu. Tež my na njeho
čzakamy. My drje ńmy hižo ńwjateho Ducha dostali, ale
łóždy ń nań wě a čzuje, ńo je jemu wulecže Božeho Ducha jara
nusne. A temu pak dyrbiny ńo tež pschihotowacž.
A ńwětnemu pschihotowanju na ńwjatki ńo w tutym tydženju
wjele stawa; njeh je, ale na płokanje a čzišćenje,
rjedženje a bėlenje, pjecženje a warjenje, pschindženje a
woteindženje ńo na žane waschnje wo woprawdžite wjelele
tuteho ńwjedženja njewobschudžće. Słyschmy ń epistole,
kač ńo prawje na ńwjatkowny ńwjedžen pschihotujemy.

„Tehodla budžće stróšbi a wachujće k modlitwam.“

Čswjaty japosčtoł nań najprjódzy k modlenju napomina.
Njeh ńo tehodla w tutej wězy spytamy a pruhujemy.
Hdyž w starych modleńskich knihach čzitamy n. psch. w paradiz-
sahrodzy wot Jana Arndta, w modleńskich knihach wot
Starcki a podobnych, dha nam napschecžimo klineži kač synki
psalmow abo byrglow, kač jandželske thěrłusche a nań do
njebjes horje nješe. Na tajkich modleńskich knihach je našch
čzaš nadpadnje thudy. Gusto je wopschijecže nowischich
modleńskich čzim ńnadnische, do čzim rjenskich deskow ńu
ńwjasane. Žim stara nutrosč a móž modlitwy pobrachuje.
Čštož pak wo našchich modleńskich knihach, to tež wo našchich
modlitwach we wulkim a žyłym płaczi. My ńmy w modlenju

do sady schli. Praschej ńo ńam, luby kšchescžijano, kač
ń tobu steji? Kač steji ń blidowej, kač ń rańschej a wječzornej
modlitwu? Spěwacch ńwoje paczerje, hdyž ńo k blidu
ńydašch, ńo by dary Božeye miłosčće k ńebi brał? Wacch
ńłowo džaka, hdyž je tón ńnjes tebe nańhczil? Spomnišch
na Boha, hdyž wotuczíšch? Wotuczíšch ńo jeho wšcheho-
móžnemu schitej, hdyž ńwoje woczi sandželíšch? Hdyž
njedželiski džěń ńwony ńwonja, wone k šhromadneje modlitwoje
wołaju, pschindžesch ty? A hdyž ty woprawdže ruzy
styknešch a koleni šhibujesch, spytaj ńo pschěd Bohom,
kotryž do potajneho hlada: kač husto pschinješesch Bohu
ńłowa wutrobny a kač husto jenož próšdne prajidma, pohanske
bórbotanje? — Čšto nań kač lěnich a njekhmannych
čzini? To ńu čželne myšle. Połny brjuch ńo radny nje-
modli. Tehodla nam japosčtoł pschiwola: Budžće stróšbi
a wachujće k modlitwam. Wón jenož tych njeměni, kotřiz
ńu we wopikštwje a wobžranštwje žiwi, ale wšchitkich tych,
kotřiz ńo dadža wot hrěcha a nekajkeje čželneje žadosčće
jimacž. Čželna žadosč a čšesčelakomnosč, nahrabnosč a
starosč ńu zentnaršta čžeža na kšchidłomaj dušche, kotraž ju
dele do hlubiny a čžěmnosčće semje čžehnje a ji sadžewa,
ńo posbėhnyčž do ńwětnych wyšokosčow Božich. Wu-
ńwobodž ńo wot tajkich sadžewkow modlitwy, mój luby
kšchescžijano! Posbėhń ń čzakazymi japosčtołami ńwojeje
ruzny a modl ńo nutrnje a wěrnje: Čswjaty Ducho, pój
wšchał k nam, a ty budžesch ńwobodny.

Čzi wuczobnizy jenož wo wulecže ńwjateho Ducha
njeproschachu, ale dale wo nich rěka: woni bėchu w jenej

myšli hromadze. Kunje tať tež dyrbimy my wošada f jenej myšlu bycz, hdyž dyrbi Boži Duch f nam saczahnycz. Tehodla dale w epistoli reka: „Pšchede wšchitkimi wězami měježe mjes šobu šylnu lubošč.“ Tu lubošč japoščtoť jako wodawazu wošnamjenja: „Wona pšchitryje hrěchow hromadu.“ Wón njecha, šo bychmy f lěnjosczu fišale šlódke, czorne běle mjenowali; wón njecha, šo dyrbimy f smyškam a hrěcham šobuczłowjeka mjelczecz, ale my tež nješmemy nad tym šwoje špodobanje mēcz, je wupytacz a wušbehowacz, pomjetschicz a f wošebitej radošču do ludži rošnjescz. Pšchetož naše hrěchi je tón Kunjes Ješus se šwojej krowju w hnadže pšchitrył. Na to šo dopomnicz dyrbimy.

Lubošč šo dale wošnamjenja jako dawaza: „Hospodujče šo radži mjes šobu bjes mortotanja.“ W tym wašchnju kaž w raškim kraju a wošebje w čašach pšchesczěhowanjom přenich kšchesczijanow šo hospodliwošč dženša wot naš porēdko žada. Ale hladaj na šyrotu a pomhaj, šo bychu dom dostałe; hladaj na hubjnych a pomhaj, šo bychu wofšchemjeni byli; hladaj na dalofich pohanow a pomhaj, šo bychu f šwětku ewangelija pšchichli.

Lubošč šo dale wošnamjenja jako šlužaza: „Šlužče šebi jedyn druhemu f tym darom, kotryž kōždy dostał je, jako čzi dobri šastojnizy wšchelkeje hnadu Božije.“ Pšchitkad je našč Šbōžnik, hdyž je wuczobnikam nohi mył. Tať kaž wón dyrbimy šlužobnizy a pomoznizy, diaconojo a diaconišy bycz. Škladnoščej f šluženju je došč a nadošč w šhorosčzi, nušy, bēdnosčzi, w towaštwach ša roščerjenje biblijow, předomanjow, dobrych knihow a čašopišow. Kōždy njech to čzini po tym darje, jako wot Boha je dostał, ale niž, „šo by w tym šwoju čzešč pntal, wjele bóle: šo by we wšchěch wězach Bōh šhwaleny byl pšches Ješom Khrysta, kotremuž budž čzešč a móž wot wēcznoščej hač do wēcznoščej.“

Hdyž šo tať f modlitwu a lubošču, kotraž móže wodacz, dawacz a šlužicz, na šwjatki hotujemy, potom šwjaty Duch na šwojim wulkim šwjedženju nimo naš nje-pōndže. Šmwjeden je wuhotowany f mejemi. Něti jeho hnadu na naš dele šchumja kaž miły, wopłodžazy deščez a w naš nowu wēru, nowu lubošč, nowu nadžiju šbudža. **Exaudi, wušklyšch naš, luby Kunježe Božo!**

Ja šbōžny šym a pošny mēra
Pšchi tajkim Božim šwēdczenju;
Šlaj, twoje dary wošmje wēra,
Niž škupje, ale f wulkej hromadu.
Ty móžešch bóle dušchu napjelnicz,
Hač móžu prošycz abo šrošymicz. **Šamjen.**

M. H.

Exaudi.

(Pšalm 27, 7.)

Šlōš (211): Š šlubiny ja wołam čze —.

Kunježe, moje hrodžičečo, Na tebe ja špušchczam šo!
Njedaj mi pšchitcz f hanibje, Hdyž šo šlē mi druhdy dže!

Šklyšch, hdyž wołam štyštniwje, Dofelž nusa jēra je;
Njepotaj šo pšchede mnu, Šjēw šo bōršy f pomozu!

Wōj šy Bōh a Wōczez ty, W Khrystušku wšchať lubošny,
Duž šo rady dowērju Š žykej tebi wutrobu.

Šlōš twōj daj mi dopōšnacž, Šwōlnje čzu čze pošklychacz;
Ščtož šej žadašch wote mnje, Čžinicž njech mi radošč je!

Hdyž šy šlubil trošhtarja, Bōšlacž te mni do horja,
Čžu šo šdobnje špokojicz, Dyrbju-li šhōd čzežki hicz.

Ja na Ššyna twojeho Šladacz mi čžu lubeho,
Niž je čžēť šchol najčzežšchu Pšches šmjercz šamu f žiwjenju.

Wołam-li šo dowērnje Š tebi, Wōtcze šmilnoščej,
Še mni wucho nakhilešch, Šprōžneho mje wofšchemješch!

Galleluja radošne Tať mōj šhērlyšch šbōžny je,
— Šhwatažeho se šwēta Domoj f tebi do njebja! —

U.

Mušna šwjatkowna proštwā.

(Pšalm 54, 4.)

Šlōš (162): Pšchindž, Kunježe Ješom Khryste! šam —.

Exaudi! Wušklyšch, Wōtcze, naš
Š Ššyno! — šwjatkowny je čzaš,
Nam špožčtaj Ducha šwjateho,
Šo bychmy šradowali šo!

Exaudi! Šōj wšchať, **wučerjo,**
Niž Šbōžnika nam miteho
Še šlowom šbōžnym pšche-
štrašnjješch
Š ducha našchō' roščwētlešch!

Exaudi! Šōj něť, **wōdžerjo,**
Naš šlabych brōń do fruteho
Tu bēdženja, dōjž powjedžesch
Do herbštwā, kiž dacž šwērny
čzešč!

Exaudi! Pšchindž f nam, **rēczniko,**
Šo f tebe pšchēšwēdcžimy šo,
Šať lubi Wōtzej w Ššynu šmy,
Niž „Abba!“ jemu rešamy!

Exaudi! Wofšchem, **trošhtarjo,**
Naš w žuščje f raja Božeho!
Njech šlōdkošč ewangelija
Nam mēr a radošč pošlicza!

Exaudi! **Boži wohenjo,**
Šnicž ščkodu pada hrěšneho
We naš, šo wušwoleni my
Něť šwjeczzi Boži budžemy!

Exaudi! **Šwjaty wolijo,**
Šij f njebja do dušche nam šo!
Njech žalbowani mēšchnizy
Mny f šlužbje Božej šhmani šmy!

Exaudi! **Herbštwā šawdawlo**
Nam wušwoleny wēczneho,
Naš šawēščej a šahowaj
Ša wōtžny dom a šbōžny raj!

Exaudi! **Deščez njebješti,**
Njech pšches tebe šo šeleni
Nam dušcha f čžētom radošnje,
Kaž doštatč džēčzi Božich je!

Exaudi! **Šōrto wjekela,**
Nam šbōžnošč f tebe wušklyž!
Duž do wutroby wuliwaj
Ššo nam a — šwjatki šbōžne daj!

U.

Wobroczenje Šserbow ke kšchesczijanškej wērje.

Wotpohladanje, kotrež němžy kralojo a předy nich hižom Frankojo pšchi šwojich wōjnach se Šserbami mējachu, bē f džēla tež to, Šserbow, kiž bēchu tehdom hiščeče pohanjo, ke kšchesczijanškej wērje wobrocžicz. Ale Šserbjo njechachu wo kšchesczijanškej wērje ničzo wjedžecz, dofelž čžychu jim Němžy tušamu f mjeczom pšchinušowacz a jim pšchi tej škladnoščzi jich staru šwobodnošč wšacz a jim wšchelake žyrlwinške dawki napołożicz, na kotrež Šserbjo šwucženi njebēchu. Tehodla šandžechu tež lēštotetti, předy hač kšchesczijanška wēra mjes Šserbami tať f možy pšchindže, šo Šserbjo šwojich šarych pšchibohow wopuščezichu.

Kšchesczijanštvo doštachu Šserbjo we Łužizach f dweju štronow, mjenujžy se štrony Němžow a se štrony Ššlowjanow. Šižom tehdom, jako w džemjatym štotetku wōjška šhēžora Šhorle Wulkeho pšches šerbške kraje čžehnichu, pšchindžechu f nimi tež mišionarojo kiž čžychu Šserbow ke kšchesczijanškej wērje pšchiwobrocžicz. Ale dofelž tehdomnišchi němžy mišionarojo šerbšy njemōžachu, dha bē tež wšcha jich próža podarmo naložena, a ničzo njepoštajuje na to, šo je w čzašach Šhorle Wulkeho abo jeho šyna Ludwiga Šobožneho kšchesczijanštvo něhdže mjes Šserbami f možy pšchichlo! Wjele

bóle hodži so dopofasacž, so bėchu Šserbjo tehdom ſuromi nje-
pſheczeljo ſcheczijanſteje wėry a ſo miſionarojo, kiž t nim
pſchińdžechu, ſwojeho žiwjenja wėſeji njebėchu. Tak bu na pſchiklad
biſkop Arno ſ Würzburga, kiž bė pſchiſchol wobudlerjam wokolo
mėſta Rhenizy w rudnych horach ſcheczijanſtwo prėdowacž, wot
tutych w lėcže 892 ſabity. Jako paſ Šserbjo nėlotre lėta poſdžicho
ſ morawſkim kralom Šswjatopolkom do ſwjaska ſtupichu, mėjeſche
roſpſheczeſzeranje ſcheczijanſteje wėry mjeſ nimi wjazy ſboža, pſchetož
morawſki kral Šswjatopolk bė ſam ſcheczijan a pſheczel ſche-
ſcijanſtwo. W czaſach jeho knježitwa pſchińdžechu miſionarojo
ſ Morawſteje do naſcheje Łužizy, a dofelž bėchu tuczi ſłowjanſkich
rėczow, kotrychž kotra je ſerbſka rėcz, mőzni, dha ſo jim teſ wu-
trobny Šserbow ſkerje wotewrichu, tak ſo w tutym czaſu ſcheczi-
janſka wėra pocza Šserbam ſnacziſcha bycž. Ale w lėtach po
907, jako Mladžarojo ſwoje nadpadny na nėmſte kraje cžinjachu
a teſ Šserbjo ſo ſ nimi ſjednocžichu, je ſcheczijanſka wėra mjeſ
Šserbami ſaſo ſchodowala. (Wičich. dale.)

Sažne wobroczenje.

Wėrne a wužitne powjedańcžko ſe ſtarſchego czaſa.

(Boſtracžowanje.)

Ženje njebė prjedy ničtő na ſmjertnym ložu moju wutrobu
tak hluboko hnuł jako Marja. Na ſwojim žylym dompuczu jeno na
nju myſlach. Mėj ſo derje, myſlach ſam pſchi ſebi, mėj ſo derje,
ty luba pſheczelniža, hacž do ranja wėczneho dnja, hdžež ſo ſaſo
wohladamoj a ſwoje roſrėczowanje mjeſ ſobu wobnowimoj. Ty
ſy jako wopalenž ſ wohenja wutorhnjena, ſo by ſo jako jažna
hwėſda na njebieſach kraſnoſcže ſwėczila. Za ſym twoje ſwėtko
a twoje dobre ſkutki widžał a budu naſcheho Wótza w njebieſach
ſa to ſhwalicž. Na twojim ſnamjenju ſym widžał, ſchto to rėka,
ſ Božeje hnady wumoženy hrėſchnit bycž. Za ſym w tebi jako
w žiwym ſchpihelu widžał, ſchto tón je, kiž dobry ſkutk wėry w naſ
ſapocžina, dale wjedže a dokonja. Žeſuſ je wſchitko we wſchitkim.
Wón dyrbi bycž pſchekraſnjent, haj wón budže pſchekraſnjent.
Wón je tu krónu dobył, a wón jenicžy ſaſtuži ſebi, ju noſbycž.
Ničtő njeſpytaj, ſo chžyl jemu jeho cžeſcž rubicž. Wón cžini
ſbőžnych, wón ſam jeno cžini ſbőžnych. Mėj ſo derje, luba kotra
we tym Knjeſu! Twoje cžėlo a twoja wutroba mőžetej ſwoju
mőz ſhubicž; ale Bóh je ſylnoſcž twojeje wutrobny a twój džel
wėcznje wſtanje.

Šchto mőže te pſchemėnjenja doſcž wopſchijecž, kotrež ſo
ſ duſchu wėrijazeho ſtawaju, ſchto te ſacžucža, kotrež wona ma,
prawje doſtojnje wažicž, hdžž wona ſwoju ſachodnu hėtu wotpołoža
a nėtk pſchod Boha ſtupa? Hdžž ſo wotpohladanja Božeje luboſcže
a mudroſcže woczomaj wėry hižom tak polne radoſcže ſwėczja, hdžež
tola hiſcže pſches ſchpihel w potajnym ſłowje hladamy, tak kraſne
budže hacžle wohladanje Boha teho Knjeſa wot woblicža t woblicžu!
Haj, je hižom tudny na ſemi kraſna wėz, w ſhromadžiſnje ſwjatych
pſchebnywacž a ſ tymi ſebi ſbőžnje radžicž, kotſiž ſ nami na puczu
do njebieſteho kraleſtwa du: o ſchto hacžle tehdom wohladamy a
ſpóſnajemy, hdžž t horje Zionſtej žyle dőńdžemy a t mėſtu žiweho
Boha, t njebieſtemu Seruſalemu, t ſhromadžiſnje wjele tyſkaz
jandželow a t ſhromadžiſnje prėnich narodžentych, kotſiž ſu w njebie-
ſach napižani, a t Bohu, ſudnikej wſchitkich, t ducham dokonjanich
prawych, t ſrėdnikej noweho ſatonja a krwi wobtrjepjenja!

Duž ſu ſamo pſchi ſdychowanjach a ſylach ſachodneho
podrožniſtwa na ſemi troſchtowanja ſwjateho Duchu tak kraſne, a
nadžiya njeſmjertnoſcže duſchu tak ſlődžy wofſchewja; kotra wutroba
dha mőže kraſnoſcž wjeſela wopſchijecž, kotry jaſyl mőže ju wu-
rėczecž, hdžž duſcha tam pſchińdže, hdžež Bóh ſ naſcheju woczow
wſchitke ſylſy ſetřeje a ſmjercž wjazy njebudže, ani ſrudoba, ani
wołanje, ani bolocž wjazy njebudže!

Tajlich myſlow bėſche moja wutroba polna a wot nich mőzuj e
pſchėńdžena dužy na puczu do doma žarowanja, hdžež ſo na
Marijne pſchemodženje ſthadžowachu.

Bórſy na to, jako bėch pſchi ſwojim poſlednim wopytanju wot
njeje woteſchol, bė wona w tym Knjeſu wuſnyła. Kaž nowy
duchowny w B., mój dobry pſheczel, ničzo pſhecziwo temu nje-
mėjeſche, ſo tnych dobrych ludži druhdy wopytowach, tak domoli wón
tež radlubje, ſo ſmėdžich, kaž Marijne kotſje, tak teſ ji cžėlne
prėdowanje dđerzecž. Wſchelake wjeſele, ale teſ ſrudne myſle na-
ſtawachu w mojej wutrobje, jako ſo hotowach, jim tu luboſcž
wopofasacž. Za ſebi pomyſlich, tak huſto bėch ſo ſ Marju wo
jara wažnych wėrnoſcžach roſrėczowal a ſo tole wjeſele njebudu
mőz wjazy tudny na ſemi wužiwacž. Za wopomnich dale, tak
wofſchewjaze a wužitne je tola ſjednocženje ſcheczijanſkich pſheczelow
— njech woni we woſebnych hrodach abo ſhudnych hėtach bydla —
a dđeržach to ſa wulke ſbože, ſo bėch tajke pſheczelſtwo ſ Marju
tak bohacže wužiwacž mohł.

Šnyly ſtupachu mi do woczow, jako ſebi pomyſlich, ſo nje-
budu ſo wjazy wo wažnych wėrnoſcžach ſcheczijanſtwa ſ tej woſobu
roſrėczowacž mőz, kiž bėſche tak bohacže wot wody žiwjenja pila.
Ale moju njeſpokojnoſcž, kotraž chžyſche pſchi tym we mni naſtawacž,
poduſy ſ molom to troſchtapokne pomyſljenje: Wona je tam ſchła,
hdžež mőže wėczny mėr wužiwacž. Šmėł ſebi dha žadacž, ſo by
ſo do kraja ſylſow ſaſo wrėczila?

Kunje jako na tu horu horje džėch, pſches kotruž mje mój
pucž wjedžiſche, ſaſlychach ſ daloka ſwonjenje, kotrež ſ B. ſem
pſchińdže. To je ſwonjenje ſmjertnych ſwonow, kotrež Marji
ſwonjachu, kaž je to na wſbach pſchi pohrjebach ſhwalobne waſchnje.
Hłóſ ſmjertnych ſwonow dželſche mi mőznje pſches wutrobu, a mi
bė, kaž by mi ſbože tnych, kiž w tym Knjeſu wumru, pſchpowjedał,
ale paſ teſ napominał, tak nuſne žiwym je, tak wažne wėžy wo-
pomnicž a we wutrobje ſaſhowacž. Haj, mi bė, kaž bych ſwonny
prajicž ſylſchal: „Boſluchaj na mój hlóſ, ty cžlowiſte džėcžo!
Kroczel jenož je mjeſ tobu a mjeſ ſmjercžu! Wachuj — roſkaž
ſwojemu domej; pſchetož ty wumrėjeſch a živy njewoſtanjeſch.

Jako bėch na horu dőſchol, wofſtach ſtejo. Za hladach na
wjeſ, ſ kotrejež ſwonow hlóſ pſchithadžeſche. Wona ležeſche tam
tak w mėrje kaž moja duſcha, kiž bėſche ſwjatym wopomnjenjam
prawje ſhmana. Za hladach dele do kraja, kiž bė daloko widžecž,
a do bohateho plődneho doła, pſches kotruž bėch ſchol, hdžež bėchu
rjane ſahony a luſi a pſches kotruž ſo rėczka luboſnje wijeſche.
Za widžach pod horu ſtadło ſtotu ſo wjeſele paſcž. Wohladanje
mnobich wſow a žyrkwjow, kiž bėchu daloko a ſchėroko widžecž,
hdžež ſu rjane twarjenja bohatty a niſke hėty ſhudnych, a tu a
tam domny Bože je ſwojimi wėžemi, wofſchewi moju wutrobu
ſ nowa. Powėtr bė miły, a ſlőnzo, kotrež rjenje ſwėczėſche, roſ-
jaſni luboſnje žyly kraj. Šchtož paſ pſchi wopomnjenju wullich
ſkutkow Božich w Božej ſtwórbje moju kedžblivoſcž woſebje na ſo
cžehniſche, bėſche hiſcže pſchewo ſwonjenje ſmjertnych ſwonow,
kotrež t Marijnemu pohrjebej ſwonjachu.

Nėkoti cžitarijo budža ſo ſnadž praſchecž, cžehodla ja do
ſwojeho powjedańcžka tak huſto dolhe wopižanja kraja mėſcham.
Na to wotmołwjam: Wſchal je Bóh wumožjenja teſ Bóh ſtwo-
rjenja! Wſchal wufnjemy wſchudžom w Božim ſłowje, ſo dyrbimny
pſches ſpodžiwanje nad rjanocžemi a džiwanami Božeje natury runje
tak derje, kaž pſches wopomnjenje jeho ſbőžnych cžinjazeje-radny a
wótžnych wodženjow a dobrotow ſo t nutrnoſcži wubudžicž dawacž.
Jako Dawit njebieſka jako ſkutk Božich rukow wopomni, bu wón
pſches to t najhlubſchemu ponižowanju ſwojeje wutrobny pſchod
ſwojim ſtworiczelom nanucženy: a jako wón wozny a woly, ſlót
na polach, ptafi pod njebjom a ryby w morju mjenowaſche,
cžėrjeſche jeho to te ſhwalbje Božej: Knježe, naſch Knježe, tak

krasne je tvoje mjeno po vschej semi! (Pš. 8.) Wulke su skutki teho knjesa; shtóž na nje ledžbuje, tón ma spodobanje nad nimi. Shtóž wón čini, to je khwalobne a krasne: a jeho prawdosč traje wječnje. Wón je wopomnjenje sczinił swojich dživom, tón hnadni a šmilny knjes. (Pš. 111, 2—4.)

Sa šym pscheczel niskich a khudych a bych rad chyzł, so bychu wošebje ludžo na kraju prawje wjedželi, kať maju wohladanje Božeye dobrotu w stworjenju a saštaranju wschittich wězow i wopomnjenjom k njewopschijeczu wulkeho bohastwa jeho hnady k sbóžnosći hrěšnikow sšednoczic. A kať mohli woni to krasnišcho nawuknyć, hać hdyž pola a luči wobhladuja, na kotrež jich džělo wjedže, a we wschěch wězach, kotrež jich woło widži, šlědy Božeye wschehomozh, mudrosčje a dobrotu wohladacž pytaju. Tajke wopomnjenja su sa mnje husto jara wužitne a woschewjaze byle. Teho dla bych rad chyzł, so bychu tež moju czitarjo na tym džěl mēli.

(Pschichodnje dale.)

Wschelake i bliska a i daloka.

— Knjes kandidat Rěšbať i Budyschinka, šym něhduscheho fararja Rěšbaťka tam, je druhe theologiske pruhowanie psched króćim khwalobnje psched konsistorstwom w Draždžanach wobstał. Wón šo drugi džěl šwjatow sa pomozneho duchowneho w Dubnje pola Draždžan sapočaže. Se shtodu je, so šo do němšjeje wošady poda, ale nadžijomnje šo sašo posdžičho jako šerbski duchowny do šerbskeje wošady wróći.

— Duchownemu sašupjerjej pschi wokrješnym hejmanštwje w Budyschinje jako konsistorialnej wyschnosći sa Šužizu, knjesej Meierej, je šo pschi kralownych narodninach rjad „tajneho zyrkwinskeho radžicžela“ spožčil.

— W Bruskej směje šo na 20. junija licenje schulskich džěći atd. k pschisamknjenju k ludlicženju kónz šandženeho lěta.

— Šbježorški šejm je zlowne namjeti wyschnosčje pschijał, so šo trjebane pjenješ sa kóžštwom nadžijomnje nawdadža. Nowe žlo je šo položilo na piwo, cigarety, billety, šerbštwu atd. Šdyž wschať je njespokojnosč we wschelach woršchtach dla nowych dawkow wulka, dyrbi šebi tola lud tež prajicž, so je to wopor sa nahladnosč a woboru našcheho wóćzneho kraja. Šdyž widžimy, kať šendželsta jenož na to džiwa, naš nasad czischčecž, dyrbimy tola tež hotowi być, tutemu ludej, kiž naš wschudžom podtlóćuje, napschecžiwu štipicž. Derje wobronjeny lud je najšerbschi šakitar mēra.

Praschecžko i namjetowanjom. Šo wuczitanju epistole w šjawnej Božej šlužby ma šo po nowym zyrkwinskim porjedže scžehowaze wěrumsnacže i tym pohnuwanjom šawjesč:

„Štupmy psched Boha i khwalbnym woporom a i wusnacžom našcheje šchescžijanskeje wěrny!“

A w „porjedže Božeye šlužby“ na to rěta:

„Wošada špěwa pschisprawny wusnawarški šhěrluš.“

Sa tajki šo w jenej šerbskej wošadže njedawno 1. shtucžka 14. šhěrlušcha špěwasche:

D šwjata Boža Trojiza

A wječna krasna jednota,

Bóh Wóć, Šsyn, šwjaty Duch ty šy,

Štej džęša pschi mni k pomozh! —

To njeje pať žane direktne a dospolne wusnacže našcheje najšwjecžisheje šchescžijanskeje wěrny, ale je jenož króćte šdychnječko k šwjatej Trojizy.

Lutherowy krasny šhěrluš: „Wly wěriny wschitzy do Boha atd.“, k temu hać najpschihódnišchi, w šjoch shtucžkach postupuje.

To šda často dosč wošadže našcheho čaša, tež runje w postupje Božeye šlužby i khwatkom spchowazej, šo něšto pschedolhi špěw być, wošebje hdyž by mēł po polnej pschistojnosći šo wot wošady štejo wuspěwacž, kať wschať duchowny jako liturg pschi nim na šwojim mēštnje tež štejo wostanje!

Duž njed je k rošpomnjeczu i tutym to praschenje tudy štajene, hać by šo šnawno scžehowazy abo hewaschi špodobny namjet pschihodžil:

Do Boha wschitzy wěriny,
Kiž Wóć, Šsyn a Duch je šwjaty;
Šlej! džěći jeho lube šmy,
Š nim je džěl nam šbóžny daty;
Štworjeni a wumoženi,
A jeho raju powołani,
A šerbštwu šwjatych wušwjecženi
Ššmy sa krasnosč wječnu šhmani! —
Duž khwalmy šwjatu Trojizu
A šwjecžmy jej šo k woporu!* Šamjen.

* Abó tež: A šlužmy šbóžnej (1. Tim. 1, 11; 6, 15) i radosčju!
Abó (po Pš. 110, 3): A pschmy šo se šwjatosčju!

Šisčje druhe namjet:

Štób: Šhwalmy Boha wješele atd.

Boha Wóćza khwalimy, Wěriny do njeho;
Sa štarani mile šmy šako džěći jeho.

Boha Šsyna khwalimy, Wěriny do njeho;
Wumoženi i pada šmy, Wozh pastwý jeho.

Boha Ducha khwalimy Šswjateho, do njeho
Wěriny, kiž šwjecži šmy Ššes šutk Boži jeho.

—n.

Dalšje dobrowólne darj sa wbohe armeniske šyroty i pomozh w nushy:

Š šodžisheje wošady psches knjesa fararja Šschizana:

M. N. i Š. Š.	2 hr. — np.
M. N. i Š. Š.	2 " — "
M. N. je Šphtez	2 " — "
Š. a džwka je Šphtez	3 " — "
Njemjenowana	2 " — "
Šch. i Š. Š.	— " 60 "
Du. i Šodžija	1 " 50 "
M. N. i Š. Š.	3 " — "
Wot jeneho, kiž je tež šyrotu byl	2 " — "

Š šakecžanskeje wošady:

M. N. i Šamjeneje	3 " — "
M. N. i Šakcz	— " 50 "

Š šakleschanskeje wošady psches knjesa fararja Šitelu:

M. N. i Šaklesch	1 " — "
M. N. i Šlušnikcz	5 " — "

Šromadže: 27 hr. 60 np.

W mjenje wobohich šyrotow wutrobny džak.

Šólcz, redaktor.

„Šombaj Bóh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wschěch pschedawarňach „Šerb. Nowin“ na wšach a w Budyschinje dostacž. Na shtwórcž lěta placži wón 40 np., jenotliwe czišla šo sa 4 np. pschedawaju.